

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De conventiculis

Disputatio Theologica ...

.. Posterior eaque dogmatica

**Hardtschmidt, Johann Nicolaus
Gottesheim, Johann Ernst von
Leonhard, Georg Friedrich**

Argentorati, 1705

§. 12

urn:nbn:de:bsz:31-105820

cher Sinn Rom. 7, 14. ist dem Geseß Gottes nicht unterthan/ und vermag es auch nicht. Ecce quam hi sanctuli in perfectione sua imaginaria sibi placeant. Et quomodo cum Arminianis Cap. 7. Rom. non de Paulo in persona propria, sed in persona irrogeniti perverse interpretantur, alias non contra nos usuri loco Paulino 7. 14. *Ego autem carnalis venundatus sub peccatum.* Et hi tamen homines Ecclesiæ A. C. membra se jactant, qua veritate facile is intelliget, qui legerit, quæ habet Apol. A. C. p. 87. *In hac vita non possumus legi satisfacere, quia natura carnalis non desinit malos affectus parere, etsi his resistit spiritus in nobis.* Et p. 89. *Legis impletio, seu obedientia erga legem, est quidem justitia, cum est integra, sed in nobis est exigua & immunda.* & p. 91. *Quid opus est longa disputatione? Tota Scriptura, tota Ecclesia clamant, legi non satisfieri. Non igitur placet illa inchoata legis impletio propter se ipsam, sed propter fidem in Christum, alioqui lex semper accusat nos. Quis enim satis timet, aut diligit DEUM? Quis satis patienter sustinet afflictiones à DEO impositas? Quis non sepe dubitat, utrum DEI consilio an casu regantur res humana? &c. Ideo Paulus inquit: non quod volo bonum hoc facio, sed quod nolo malum. Item mente servio legi DEI carne autem servio legi peccati. Hic aperte predicat SE legi peccati servire.*

§. 12.

Nec in minimis computandum est peccatis, quod *simulabant & dissimulabant pleriq; omnia.* Habebantur suspecti & examinati jubebantur subscribere theses & quæstiones propositas, faciebant sine scrupulo, atque hoc factò liberius deinde suos errores clam instillabant aliis, eoque securius, quo magis ipsis habebatur fides, quod non dubitabatur ex animi sententia factum esse, quod subscripsissent. Deinde vero postquam suspecti esse denuo cœperunt, & monerentur semel iterumque, præfracte negabant omnia; convicti tandem per literas & testes, in eo latibulum quærebant, quod ignorassent hæc & alia conventicula dici; & pauci fuerunt qui ingenue confiterentur. Hoc vero Christiano indignum est, nisi Weigelianus vel Messalianus sit, qui existimet exteriorem hominem ista omnia sine peccato facere posse, dummodo homo interior nihil de ista re sciat; quod si licitum est, quid Paulo venit in mentem,

§. 12.

Simulant & Dissimulant.

ut Rom. X, 10. Scriberet Corde creditur ad justitiam, ore sit confessio ad salutem. Et quid vos tandem beati Martyres, qui palam & in fronte confessionem & testimonium JESU CHRISTI gessistis, qui vos mentis impetus agitavit? ut cum, possitis hac nova arte omnia tormenta, passiones & mortes eludere; tam ingenue JESUM CHRISTUM confessi fueritis, nihil veriti sævas tortorum manus? Patet hinc novatores istos nec scripturæ conformem edidisse confessionem apud eos, qui postulabant, quibusque jus erat inquirendi & postulandi, nec vitam Christianis primis conformem duxisse; quorum tamen exempla se imitari dicebant, & omnia ad primævam simplicitatem revocare conabantur.

§. 13.

§. 13.

Atque hæc quidem dixerit quis, *mentis vel intellectus peccata esse*; agnitis peccatis pœnitentibus esse parcendum; utrumque largior; sed hoc tantum moneo, non esse ista peccata levia, sed fidei, quæ præcipua pars est Christianæ religionis, quæ si non incorrupta perstet, hypocrisis mera est, vita ad speciem etiam summæ pietatis composita: Neque hæc scribo, quasi veniæ locus nullus esse debeat, absit hoc à me qui bene memor sum illius apud Paulum Gal. 6, 1, 2. seq. Neq; hæc scribo alio animo, quam ut pateat præsertim Studiosis Theologiæ, quantum periculum fidei & doctrinæ imminere cœperit, ut sibi caveant præsertim ab hypocrisis & novitatis studio. Sed ostendam tamen etiam paucis, quod nec voluntatis his peccata defuerunt: hoc est non tantum circa *credenda*, sed & *facienda*, delinquebatur: *Leges à Magistratu de cultu publico lætæ* (vera loquor) perstringebantur; *liberi parentes* irreverenter habebant, detrectabant obsequium tum in Oeconomicis, tum aliis negotiis, adeo ut ne quidem vocantibus parerent, aut interesse vellent precibus, & si quando ad operas mutuas vocabantur, sibi precibus vacandum esse regerebant, id vero contra naturam esse notum est, & quomodo .b. Lutherus in hæc impia attentata heroice stylum strinxerit præter alia docet quoque Catechismus Eiusdem major in F. C. p. 432. sq. 435. p. 439. seqq. 443. sq. Et cum hæc sciant etiam ex Catecheticis libellis, liberi, qui vix loqui possunt, mirandum sane est, homines de perfectione gloriari

Contem-
ptus supe-
riorum.

fici solitos, ista
vulle.

Sed nec erga
ambulant: invilus
bar; dubitabant p
miltorum, de q
opposite; imo eo
colores suos omne
querentur; se E
unitatem salvan
simque essent in
ceconomias mitte
trius fecerint, ipsi
torum tandem fin
gencia, studium em
vra. Dico multo
notui, non esse,
etiam rudes, quid
mentem redierunt
de Dominum JESU
kopos erat præfix
1, 2, 6. Quemadm
tum, cum urceus e
agregua, ne appar
predebant, quo f
facios imitatos,
Tullus quidam es
mit sibi die Orthod
sue halten nicht vie
wöchle so greulich
machtet Pl. 38, 7.
Siro, foris Cato,
tus verba L. C. I
hæc redius quad
preceptum Matt
tumabit.